

CSIKÓS ATTILA

To let

(Részlet a *Húsevő senkiházaiak – történetek a kilencvenes évekből* című szövegből)

Csatahajó formájú, újonnan épült, háromemeletes, üres irodaházba lépett. Az üveg homlokzaton széles molinó hirdette, hogy „irodák kiadók”.

A recepción álmos, a középkorúakra jellemző elhújasodástól szuszogó, tányérsapkás férfi ült. Mondta, hogy kihez jött. Kapott egy látogatókártyát. Nem volt világos, hogy miért, hiszen az egész épületben mindössze hárman tartózkodtak. A tányérsapkás, ő és akihez érkezett.

Ha van az álmodozásnak tere, ez a négyezer négyzetméter kielégítő lehet, gondolta. Nagy és imaginárius idők ezek.

Este hat óra volt.

Végigment a félhomályos, műmárvány borítású előcsarnokon, és belépett a várakozó liftbe. A harmadik emeleten kiszállt, és elindult egy fényárban úszó terem felé.

Versace Blue Jeans illat érződött a süppedős szőnyeggel borított folyosón.

Szervusz, mondta, amikor betolta az üvegajtó jobb szárnyát, és belépett. Ez volt a legelegánsabb iroda az épületben. A csatahajó lövegtornya. Egybefüggő üvegfal tekintett le a szűk utcácskára. A terem befelé megnyílt, kiszélesedett, s egy körben futó galériával valóban meggyőző látványt mutatott. Az üvegfal előtt hosszú üvegasztal állt, körülötte átlátszó műanyag székek. A terem nagy része üres volt, csak a belső recepció állt már az üvegajtó mellett, ahol benyitott. Tamás az üveg tárgyalóasztal végében ült, háttal az üvegfalnak, szemben az üres hodállyal.

Szervusz, mondta, és felvette szemüvegét. Megnyalta vastag mutatóujját, és behajtott egy lapot az egyik filofaxában. Parancsolj, mondta, ülj le.

Pattanásos volt és kopasz, a megmaradt haja ragadós fürtökben rugózott a halántéka előtt. Nyálbuborékokat pöfögtetett ajkai között, miközben beszélt.

Te használj Versace-t, kérdezte, miközben levette mogyoróvörös kabátját. Én, felelte Tamás. Nagyon jó választás, mondta. Az, felelte Tamás. Ha vizet kérsz, van a hűtőben. Van Pepsi is, tette hozzá.

Inkább ivott volna egy vodkát.

Némán ültek egy darabig. Nem is gondolta volna, milyen dobhártyarepesztően zajos egy ilyen hatalmas, üres és néma terem.

A neonokat nézte. Törékeny fényüket. Ahogy sistereg a vékony üvegcsőben a gáz.

Floppyn hozta a megbeszélte anyagot. Tamás felnyitott egy másik filofaxot, és abba is feljegyzett valamit. Négy filofaxa volt. És két Mont Blanc-ja. Mindent mással és máshova írt.

Jó hírek vannak, mondta, és végre becsukta az aktuális határidőnaplót maga előtt. Megvannak a színopszisok?

Átadta a floppyt, és hátradőlt.

Majd otthon elolvasom, mondta Tamás. A lényeg, hogy az alapítás elől elhárult minden akadály, mondta, és gyűrűjével megkocogtatta a vizes poharát.

Remek, felelte. Megvannak a műsorvezetők is, kérdezte azután.

Meg, mondta Tamás. Megvannak a szerkesztők, a gyártás, és meglesz a frekvencia. Együtt a csapat, mondta, és ivott egy korty vizet. Hívlak majd telefonon, mondta. Épp ilyen munkatársakra van szükségünk, mint te vagy. Majd a Gellértben találkozunk.

A Gellért terasza volt az igazi otthona, de ez más lapra tartozik.

Az irodaház melletti utcácskában volt egy lebuji. Valamikor söröző volt, akkor már sztriptíz bárnt hirdettet a bejárat feletti neon. Benyitott, és lement a lépcsőn. A berendezésen semmit sem változtatott az új tulaj. Ugyanaz a lakkozott lambéria, ugyanazok a tömör, tölgy kocsmaasztalok és bordó, műbőr bárszékek a pult előtt. Csak a Deit hirdést vették le, és feltettek a helyére egy Johnny Walker posztert.

Amikor Párizsban járt, egy salátabár szerű, csempézett helységben is sztriptíz show-t adtak. Ez istenes, ahhoz képest, gondolta. Kért egy whiskyt, rágyújtott, és nézte az egyik ünneplő társaság asztalán táncoló lányokat.

Talán miattuk van ez az egész, gondolta. Hogy végre szabadon lehessen pucér nőt bámulni bárhol, bárkinek. Bizonyos, hogy az elmúlt pár év összes politikai története nem más volt, mint egy vér nélküli szexuális forradalom. A Balaton után immár széles tömegek veszik birtokba a kuplerájokat is.

Elégedett volt, és nem is sejthette, hogy az alapítást váratlan, érthetetlen esemény árnyékolja be. Utólag is nehéz volt rekonstruálni a történeteket.

Hajnali ötkor csengettek.

Részezen mászik ki az ágyból.

Tegnap éjszaka felhívta Dorottya. Diplomája ugyan még nem volt, de már három darabban is játszott komolyabb szerepet. Zokogva mondta, hogy szereti, és azonnal látnia kell. Taxival jött éjjel kettő körül. Szerencsére korán elment, mert próbája volt.

Kinyitja a kaput. Felveszi a köntösét. Rágyújt. Az ajtón dörömbölnek. Kinyitja az ajtót, és álmosan körbenéz. Nyolcan vannak. Két egyenruhás. Hat öltönyös. Parancsolnak, kérdezi álmosan. Nem tettet. Valóban álmos. Meg fél is, holott nem tudja, mitől.

Bemehetünk, kérdezi az egyik egyenruhás. Látszólag zavarban van. Papírt mutat.

Persze, mondja. Örül, hogy a nő már elment.

Akkor megyünk, mondja az egyenruhás.

És jönnek.

Magához ide feljár valaki, mondja az egyik öltönyös, miközben a többiek előzönlük a kis lakást. Páran ajtókbá állnak, mintha biztosítani akarnák a menekülő útvonalat. Sokan feljárnak, mondja. Minket csak ez az egy valaki érdekel, mondja az öltönyös, és leül a konyhában. Csak körbenézünk, teszi hozzá, és elmosolyodik.

Neki a torkában dobog a szíve. Mit akarnak? Kik ezek? Talán valamelyik kuplerájban történt valami, ami ide vezetett? Kivel ismerkedett meg? Kik is a barátai? Lassan számba veszi mindet. Mi a faszt mondhatott, gondolkodik. Jár az agya, mint Prost alatt a turbómotor. De nem emlékezik semmire.

Kérnek egy kávét, kérdezi.

Nem, köszönjük, mondja az öltönyös, és megkérdezi, hogy rágyújthat-e.

Pierre Cardin nyakkendője van. Akik adnak magukra, Pierre Cardin holmiban járnak. Egy bizonyos szint felett ez már kötelező. A nyolcvanas évek vége óta ez jelzi egy ember státuszát.

Hárman vannak, akik benéznek mindenhova. Kihúzzák a fiókokat, benéznek a könyvek közé, kinyitják a szekrényeket. Egy óra alatt végeznek.

Ennyi volt, köszönjük, mondja az öltönyös. Elmosolyodik. Köszönöm, feleli, és becsukja mögöttük az ajtót.

Reggel hét óra volt.

Rossz álom, gondolta.

Főzött egy kávé. Aztán bekapcsolta a rádiót, és a kávéval a kezében végighallgatta Célin Dion-tól az All by Myself-et. A közlekedési híreket már nem várta meg. Még mindig a Versace illatát érezte az orrában. Kint szitált a köd.

És nem tudta, hogy ki miatt jöttek ide.

Vágott egy szelet kenyeret, megpirította, megkente vajjal. Feltett még egy kávé, és, hogy ki ne hűljön, tejet is melegített.

Ha valaki csinált is valamit a cimborák közül, gondolta, biztosan nem nagy dolog, piti tolvajok miatt nem jönnek ennyien. Aztán végiggondolta a munkakapcsolatait. Egyik megbízója se járt nála soha. Talán valamelyik kurva, gondolta. Ki hagyhatott itt bármit, ami fontos lehet? Rágyújtott és eszébe jutott, hogy akárki volt is, aki miatt házkutatást tartottak nála, arról a valakiről tudniuk kellett. De honnan tudhatnak róla, hogy ki jön ide? Elnyomta a cigit. Nem az a fontos, hogy kinek a nyomát keresik itt, gondolta.

Akkor jött rá, hogy figyelik.

Kinézett az ablakon. Még mindig szitált. A szemközti játszótér szélén egy szürke Lada várakozott.

Megitta a maradék kávé, és megeresztette a fürdővizet. A mosdókagyló szélén ott volt Dorottya gyűrűje. Ez egy újabb kínos találkozást jelentett. A nagy érzelmek mindig kínos közönybe torkollnak. Visszament a konyhába, nézte az öltönyös elnyomott csikkjét a hamutartóban, és arra gondolt, hogy a szerelem ellobbanása, mely szerelem ebből adódóan már nem is szerelem, éppen úgy megbecsteleníti az embert, mint egy házkutatás. Az üresség úgy éri az embert, mint egy jobbegyenes. Mindkettő váratlan, kivédhetetlen behatolás. És először mindig az szégyelli magát, aki tudja, mi következik. A szégyentől csak kíméletlenebb.

Próbálta hívni Tamást. Nem vette fel. Volt mobilja is. Azt sem vette fel.

Sokan grüндoltak maguknak újságot, rádiót, televíziót. A Lapkiadó vállalat úgy robant szét, mint egy születésnapi konfetti csomag. Új frekvenciákat hirdettek, és azokra minden komoly vállalkozó bejelentkezett. Tamás is közéjük tartozott.

A sors iróniája, hogy a kurva, akihez este ment, valamelyik nagy kereskedelmi rádió marketingese volt, mielőtt kurva lett. A Bambi felett, egy erkélyes lakásban fogadta a vendégeket, és teljesen meg volt elégedve azzal, amit csinált. Briginek hívták. Mindig az a rádió szólt nála, ahol dolgozott. Nosztalgia a haverok után, mondta nevetve. Nemrégén csináltatott egy köldök piercinget. Büszke volt rá, mert alig volt valakinek. Mondta is anyám, mesélte Brigi, hogy csak kurvák hordanak ilyet. Meztelenül feküdt az ágyon, a piercingjét babrálta, cigiztek és a reklámaparról beszélgettek. Ahonnan, mondta Brigi, mindenki elmenekül, akinek terve van magával az életben. Mindig rádobott fél órát, csak úgy privátilag. Brigi Versace Red Jeans-t használt, amitől ő viszont hosszútávon émielyegni kezdett. És ez az illat az előző este után menthetetlenül Tamást juttatta az eszébe.

Versace már majdnem egy éve halott, gondolta, a Jeans sorozat meg már három éves. Mitől olyan menő még ma is?

De Brigi olyan cuki, gondolta, amikor kilépett a kapun a Bem térre. És ez az egész jobb, mint egy komoly kapcsolat. Az, hogy az ember bármikor távozhat, mindennél többet ér. A Bambiban ivott egy vodkát. Tegnap óta erre várt. Valahogyan meg akarta ünnepegni, hogy ha még nem is hivatalosan, de egy televízió munkatársa lett.

Még csak hat vagy hét óra volt.

Elindult a Frankel Leó utcán át a Körút felé. Ritkás köd szitált, a februári sötétben szinte narancssárga fényben világítottak az utcai lámpák. Végtelenül egyedül érezte magát. Csak most fogta fel a reggeli házkutatás tényét. Amikor kiért a Körútra, a Rómer Flóris utca felé vezető szerpentinnél rendőrautókat látott és szaladgáló embereket. Egy fekete Mercedes nyitott ajtóval állt a kereszteződés előtt. Nem ment oda. A televízióból tudta meg, hogy Fenyő János merénylet áldozata lett. A hírek után Kenó sorsolást adtak. Lássuk, kinek kedveztek ma a golyók, kérdezte a szpíker, amíg a kamera a közjegyzőt mutatta a műsorvezető mellett.

Másnap reggel, amikor kinézett az ablakon, a játszótér sarkáról már eltűnt a Lada. Lehet, hogy csak képzelődtem, gondolta, amikor fogat mosott. Szabad kezébe vette Dorottya gyűrűjét, forgatta és nézte az apró kő színváltozásait.

Másnap reggel felhívta Dorottyát, és találkoztól beszélt meg vele. Szerencsére nem volt előadása, így nem kellett tízig várnia.

Még délelőtt Tamás hívta, és kérte, találkozzanak a Gellértben öt körül. Az pont jó időpont volt, a lánnyal hétre beszélte meg.

Tamás az ablaknál ült, egy széles kárpitozott kanapén. Kávét ivott és vizet. A csésze és a pohár a márvány asztalka szélére volt tolvá, hogy elférjenek a filofaxai. Már messziről integetett neki, és amikor odaért, Tamás rögtön intett a pincérnek is. Mit iszol, kérdezte. Vörösbort kért. édes nagyburgundit. Mindenki azt itta. Cukros, szirupos íze volt, mint a Blue Jeans illata.

Leült, és hátradőlt. Egy szőke negyvenes ült vele szemben. A Chanel kiskosztüm úgy feszült testére, amilyen hézagmentesen illeszkedett egész valója abba a milióbe. Kitöltötte a teret.

Hallottad, kérdezte Tamás.

Hallottam, mondta.

Na, mondta Tamás, ez nagyban megváltoztatja a terveinket. Mondhatni, alapjaiban változtat meg mindent. Informálisan megtörtént az alapítás, magyarázta, de hivatalosan háttérben maradunk, és kivárunk.

Egy kis nyálat kipöfögtetett az ajkára, aztán lenyalta. Átható Versace illata volt megint. Ez most Brigi jutatta eszébe. Ahogy fekszik az ágyon meztelenül.

És mit jelent ez rám nézve, kérdezte, miközben rágyújtott egy cigire. Semmit, mondta Tamás. A szerződésed persze már nem kell átnézned. A legjobb, ha széttéped.

Amikor elköszönt és felállt, még hallotta, hogy Tamás a számlát a televízió nevére állítja ki. A ruhatárban felvette mogyoróvörös kabátját, és elindult az ajtó felé.

Az utcáról visszanézett a szőke nőre. Ugyanúgy ült, fejét kissé hátra döntve, keresztbe tett lábakkal, meg-megbillentve a lábfejét. Olyan megközelíthetetlen volt, hogy nem tudta eldönteni, híres milliomos-e vagy kurva, aki kuncsaftra vár.

Dorottyával egy kis étteremben találkozott. Amikor elővette a gyűrűt, és a lány kezébe adta, a pincér azt hitte, hogy megkérte a kezét. Lepakcsolta a villanyt, és hozott egy minitortát, csillagszóróval a közepén. Többet tapsoltak is. Soha nem volt ilyen meghitt szakítása senkinek.

Szédült, amikor végre egyedül maradt.

Eszébe jutott a házkutatás. A szóke nő a Gellért hűtőpultja előtt. A szétlótt Mercedes a piros lámpa előtt. A minitorta a szeparékra osztott étterem félhomályában.

Egyenesen a sztriptíz bárba ment, és kért egy dupla vodkát. Tudta, hogy másnap roszszul lesz, és minden találkozáját le kell majd mondania. Egy hajtásra itta meg az italt. Lerombolódunk, felépülünk, gondolta kábán, és mindig nagyobbra és mindig hatalmasabbra épülünk, és tulajdonképpen van ebben valami delíriumosan gyönyörű.

Kért még egy duplát, és elhatározta, hogy reggelig marad. Éppen a szájához emelte, amikor megjelent az egyik napilap szerkesztője, Timhy Béla, és a vállára tette a kezét.

Szervusz, mondta barátságosan. Jó, hogy összefutottunk. Hallom, szabad vagy, mondta.

Honnan hallod, kérdezte. Nehezen forgott a nyelve. Beütött a szesz. Egész nap nem evett. Dorottyával is csak borozott.

Mindegy, felelte Timhy. Mindegy. És legyintett. Körbenézett a bárban.

Mi történt itt, kérdezte. Lejöttem egy sörre. Egy hónapja még volt bableves is.

Most vannak lányok, felelte. Mit akarsz?

Tudod, mondta Timhy, és egy mosollyal napirendre tért a változás felett, van egy vállalkozásom, és éppen bővülünk. Épp ilyen ambiciózus fiatalokat keresek, mint amilyen te vagy.

Leült és a szemébe nézett.

Épp ilyeneket, mondta. Holnap lesz is egy összejövetelünk, itt a szomszédban, mondta. Egy nagy, hajó formájú irodaház. A legfelső emelet. A harmadik. Az üvegajtó mögött a tárgyaló. Lesz Pepsi is. Az egész ház üres egyébként, csak mi húszan leszünk. Bennfentesek, tette hozzá jelentőségteljesen.

Azt kérdezte, számíthat-e rá, aztán megvakarta a homlokát.

Ugye számíthatok Rád, kérdezte.

Éjjel egy óra volt.

Megmarkolta a poharát, és Timhy szemébe bámult.

Nem, mondta. Semmi esetre sem. És most, ha megbocsátasz, lenne egy telefonom, mondta. Kiitta a vodkát, és elnyomta a cigijét.

A vendéged voltam, mondta, és a söröshordók előtt táncoló félmeztelen lányra nézett.

Most nem volt ünneplő társaság. Csak egy kopott, borostás, mosdatlan kinézetű ballonkabátos részeg ült a sarokban. A bal keze az asztal alá lógott, és meg-megremegett, de ez senkit nem zavart. Az ilyen kopott kabátos, borostás férfiaknak is jár a tánc.

Talán ő, mondta, talán ő a te embered.

Rátámaszkodott az asztalra, és felállt. Kiment a lefüggönyözött előtérben található nyilvános telefonig. Leemelte a nikotin szagú kagylót, és bedobott egy húszast. Brigit hívta.

Szia, mondta, amikor a lány felvette. Ha ráérsz, felugranék ma éjszakára. Fesd ki magad!

Brigi felnevetett.

Oké, mondta. De mi ez a kapkodás, kérdezte. Egyébként mindegy. Gyere, mondta aztán. Várlak.

Nem tette le azonnal. Még tartotta egy kicsit. Halotta, ahogy Brigi lerúgja túsarkúját, és a háttérben, a vonal sustorgásán keresztül is, hogy a rádióban az All by Myself-et éneкли Célin Dion.